

Откъс от книгата:

„.....

Ники стоеше до градинската стена със скръстени ръце и разкрачени крака, а погледът му издаваше нетърпение. Затворих вратата и се затътрих подире му. Докато се завлечем до спортния център, вече се чувствах се като пребита. Когато стигнахме, той бутна с опакото на ръката си въртящите се врати. Пропуснах входа и продължих да правя кръгчета. Ники услужливо се протегна, сграбчи ме за косите и ме издърпа.

Какъв оазис, помислих си аз, защото тъкмо бях забелязала две кресла в ъгъла на фойето. Идеално, казах си, докато се въртях с танцувална стъпка около него. Тъкмо ще си почина. Една здрава ръка ме хвана за лакътя и ме изстреля стремглаво надолу по коридора, след което ме изтика през вратите на фитнес залата.

Той потупа по дръжките на бягащата пътека.

- Качвай се, аз ще ти казвам какво да правиш.

Въздъхнах и пристъпих неохотно напред.

- Ники, не мисля, че имам нужда от допълнителна разходка на закрито – задържах погледа му, отпуснах брадичка и вдигнах ръце, за да стегна опашката си.

- Няма да вървиш – твърдо отсече той, - ще тичаш. Качвай се.

Е, какво пък толкова, казах си, така и така съм тук. Ще му покажа на какво съм способна. И стъпих уверено върху пътеката. В края на краищата аз съм млада, силна и здрава. Изпъчих се решително и кимнах към Ники в духа на „готова съм, когато кажеш”. Той включи уреда и отначало започнах да тичам бавничко, а после преминах в тръс. Длъжна съм да отбележа, че от мен лъхаше финес. Същинско момиче на Джеймс Бонд. Потръсвах конска опашка, дишах учестено, а когато бях достатъчно уверена, че няма да си строша гърба, дори се пуснах от дръжките и вкарах малко движение в лактите. И така, поносех се волно в ритъм. В този момент, проклета да съм, ако вече не спринтирах. Боже, винаги съм пропускала маратоните, защото съм си мислела, че не мога да ги издържа, а вижте ме сега – рееща се със скоростта на вятъра. Ох! Прониза ме остра болка! Нищо, само лек спазъм, казах си. И продължих да тичам. Мога да го направя, ще го направя. Скоростта продължаваше да се увеличава. Ники стоеше на караул пред пътеката.

- Колко минути издържах досега? – попитах задъхано, но бодро, като избърсах плувналото си в пот чело.

- Една – стори ми се, че отговори Ники.

Вкопчих се в дръжките. Прилоша ми. Вадички пот се застичаха надолу по гърба ми. Зави ми се свят и се олюлях, после се превих на две и ударих уморено чело о перилата. Краката ми обаче продължаваха да тичат по пътеката. Божичко, вече виждах светлината в тунела. Изведнъж фитнес залата се разтресе от мощен пронизителен рев на ранена пантера. Идваше от мен. Хванах се здраво за гърдите.

- Аааа, получавам инфаркт – нададох вой.

Тогава най-сетне машината спря. Изпъшках и после, досущ като златните медалисти от Олимпийските игри, избухнах в сълзи. Ники въздъхна снизходително, подхвана ме през кръста, вдигна ме от пътеката и ме остави на пода.

- Хайде, стига ти толкова – смили се той и си погледна часовника. – Минута и половина. Не е зле.

.....”